

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 29 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Królak-Kanchen

Protokolant: st. sekr. sąd. Karolina Kmiecik

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2015 roku w Poznaniu

odwołania **Z. M. (1)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P.

z dnia 16 września 2013 roku znak (...)

w sprawie: Z. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P.

przy udziale zainteresowanego J. M.

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu Z. M. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku.

SSR Dorota Królak-Kanchen

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 września 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. na podstawie przepisów art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r., nr 77, poz. 512 ze zm.) odmówił Z. M. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku .

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy przytaczając treść wskazanych wyżej przepisów ustawy zasiłkowej podał, iż z posiadanej dokumentacji wynika, że Z. M. (1) był niezdolny do pracy w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku oraz od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku. Organ rentowy wskazał, że wskazane niezdolności do pracy przed przerwą i po przerwie pozostają ze sobą w związku oraz, że przerwy między nimi nie przekroczyły 60 dni, zatem okresy choroby stanowią jeden okres zasiłkowy. W związku z powyższym w ocenie organu rentowego 182-dniowy okres zasiłkowy został wykorzystany z dniem 19 lipca 2013r. i nie przysługuje wnioskodawcy zasiłek chorobowy za wskazany w sentencji decyzji okres.

Decyzja powyższa została w przepisany trybie i terminie zaskarżona przez Z. M. (1).

Odwołujący wniósł o uznanie zaskarżonej decyzji za niezasadną i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres .

Z. M. (1) w uzasadnieniu odwołania podniósł, że w grudniu 2012 roku. uległ wypadkowi i chorował do dnia 22 lutego 2013 roku. Następnie chorował od dnia 18 czerwca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku, odbywając w tym okresie rehabilitację. Taki okres zasiłkowy został wyliczony przez lekarza prowadzącego i pracodawcę. Decyzja ZUS pozbawiła go środków do życia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, podnosząc ponadto, że niezdolność do pracy odwołującego trwająca do dnia 22 lutego 2013 roku została spowodowana chorobą o numerze statystycznym J41 tj. przewlekłe zapalenie oskrzeli, a niezdolność do pracy od dnia 18 marca 2013 roku spowodowana została chorobą o numerze statystycznym J06 tj. ostre zakażenie dróg oddechowych. Ponieważ przerwa między tymi niezdolnościami do pracy była krótsza niż 60 dni podlegają one zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. Organ rentowy wskazał nadto, że zwolnienie lekarskie obejmujące okres niezdolności do pracy od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 25 lutego 2013 roku zostało poddane kontroli przez lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 22 lutego 2015 roku uznał, że odwołujący jest zdolny do pracy oraz, że na tej podstawie decyzją z dnia 7 marca 2013 roku odmówiono mu prawa do za okres od dnia 23 lutego 2013 roku do dnia 25 lutego 2013 roku. Powyższa decyzja nie została zaskarżona przez Z. M. (1).

Wykonując zarządzenie z dnia 26 listopada 2013 roku o zwrocie akt, organ rentowy w piśmie z dnia 30 grudnia 2013 roku wskazał, że na podstawie wydruków z aplikacji FL ustalił, iż niezdolność do pracy odwołującego w okresie od dnia 15 stycznia 2013 roku do dnia 11 lutego 2013 roku oraz od dnia 23 marca 2013 roku do dnia 29 marca 2013 roku spowodowana była tą samą jednostką chorobową tj. J18, a przerwa między niezdolnościami nie przekraczała 60 dni natomiast pozostałe niezdolności stanowiły ciągłość stąd podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2014 roku Sąd z urzędu wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego J. M. .

W toku postępowania odwołujący podtrzymał swoje stanowisko w sprawie natomiast pozwany organ rentowy w piśmie z dnia 31 marca 2015 roku wniósł o wydanie orzeczenia zgodnie z wynikami postępowania dowodowego.

Zainteresowana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. M. (1) ma obecnie 54 lata, z zawodu jest blacharzem samochodowym.

Odwołujący od dnia 25 lutego 2008 roku jest zatrudniony w (...) J. M. na stanowisku kierowcy i z tego tytułu podlega ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu.

Z. M. (1) był nieprzerwanie niezdolny do pracy w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 25 lutego 2013 roku. Powyższe niezdolności do pracy zostały potwierdzone zaświadczeniami lekarskimi ZUS- ZLA.

Niezdolność do pracy odwołującego w okresie od 27 grudnia 2012 roku. do dnia 22 lutego 2013 roku spowodowana była:

- w okresie od 27 grudnia 2012 roku do 14 stycznia 2013 roku chorobą o numerze statystycznym T06 - inne urazy obejmujące liczne okolice ciała, niesklasyfikowane gdzie indziej,
- w okresie od 15 stycznia 2013 roku do dnia 11 lutego 2013 roku chorobą o numerze statystycznym J18 - zapalenie płuc wywołane nieokreślonym drobnoustrojem,
- w okresie od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 25 lutego 2013 roku chorobą o numerze statystycznym J41 - przewlekłe zapalenie oskrzeli proste i śluzowo ropne.

Zaświadczenie lekarskie seria (...) z dnia 11 lutego 2013 roku stwierdzające niezdolność do pracy odwołującego w okresie od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 25 lutego 2013 roku zostało poddane kontroli przez lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 22 lutego 2013 roku po przeprowadzeniu badania orzekł, że niezdolność do pracy odwołującego ustała od dnia 13 lutego 2013 roku.

W oparciu o powyższe organ rentowy wydał decyzję z dnia 7 marca 2013 roku znak (...) odmawiającą Z. M. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 lutego 2013 roku do dnia 25 lutego 2013 roku.

Od powyższej decyzji Z. M. (1) nie wniósł odwołania w związku z czym jest ona prawomocna.

Odwołujący po przerwie wynoszącej 23 dni ponownie był nieprzerwanie niezdolny do pracy w okresie od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku. Powyższe niezdolności do pracy zostały potwierdzone zaświadczeniami lekarskimi ZUS- ZLA.

Niezdolność do pracy odwołującego w okresie od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku spowodowana była:

- w okresie od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 22 marca 2013 roku chorobą o numerze statystycznym J06 - ostre zakażenie dróg oddechowych,

- w okresie od dnia 23 marca 2013 roku do dnia 29 marca 2013 roku chorobą o numerze statystycznym J18 - zapalenie płuc wywołane nieokreślonym drobnoustrojem,

- w okresie od dnia 30 marca 2013 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku chorobą o numerze statystycznym J44 - inna przewlekła zaporowa choroba płuc,

- w okresie od 23 kwietnia 2013 roku do dnia 21 lipca 2013 roku chorobą o numerze statystycznym G54 - zaburzenia korzeni rdzeniowych i splotów nerwowych ..

- w okresie od dnia 22 lipca 2013 roku do dnia 14 sierpnia 2013 roku chorobą o numerze statystycznym M47 - zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa ,

- w okresie od dnia 15 sierpnia 2013 roku do dnia 31 sierpnia 2013 roku chorobą o numerze statystycznym M47 - zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa ,

- w okresie od dnia 1 września 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku chorobą o numerze statystycznym M47 tj. zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa ,

Za okres niezdolności do pracy od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 30 grudnia 2012 roku oraz od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 19 kwietnia 2013 roku odwołującemu zostało wypłacone przez płatnika składek (...) J. M. wynagrodzenie za okres orzeczonej niezdolności do pracy, za pozostałe okresy niezdolności do pracy odwołujący miał wypłacany zasiłek chorobowy przez ZUS to jest od dnia 31 grudnia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku i od dnia 20 kwietnia 2013 roku do dnia 19 lipca 2013 roku.

W dniu 22 sierpnia 2013 roku Z. M. (1) złożył w organie rentowym wniosek o świadczenie rehabilitacyjne w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną ogólnym stanem zdrowia .

Decyzją z dnia 16 września 2013 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił Z. M. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku uznając, że z dniem 19 lipca 2013 roku wyczerpał on 182 dniowy okres zasiłkowy.

Decyzją z dnia 4 grudnia 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił Z. M. (1) prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia wyczerpania przysługującego zasiłku chorobowego to jest od dnia 20 lipca 2013 roku .

Dowód: bezsporne, zeznania odwołującego (k. 22-23), dokumenty w aktach pozwanego organu rentowego nr (...)

W opinii biegłego pulmonologa wskutek upadku z drabiny w dniu 24 grudnia 2012 roku u odwołującego doszło do urazu klatki piersiowej co skutkowało jego niezdolnością do pracy w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 14 stycznia 2013 roku o numerze statystycznym T06 - inne urazy obejmujące liczne okolice ciała, niesklasyfikowane gdzie indziej. W wyniku urazu klatki piersiowej i prawdopodobnie stłuczenia płuca doszło do ujawnienia się zapalenia płuc lewostronnego potwierdzonego konsultacją pulmonologa. Biegły wskazał, że niezdolność do pracy odwołującego od dnia 15 stycznia 2013 roku do dnia 11 lutego 2013 roku określana jako J18, (zapalenie płuc wywołane drobnoustrojem) po przeleczeniu antybiotykami bez potrzeby dalszego leczenia pulmonologicznego. Pomimo konsultacji pulmonologa o braku potrzeby dalszego leczenia Poradni Chorób Płuc oraz braku potwierdzenia przewlekłego zapalenia oskrzeli lub przewlekłej obturacyjnej choroby płuc odwołujący uzyskał orzeczenie o niezdolności do pracy na okres od 12 lutego do 25 lutego jako J41 (przewlekłe zapalenie oskrzeli). Po okresie braku niezdolności pojawiła się nowa infekcja górnych dróg oddechowych co skutkowało niezdolnością do pracy na okres od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 22 marca 2013 (J06-ostre zakażenie górnych dróg oddechowych o umiejscowieniu mnogim lub nieokreślonym). W kolejnym badaniu na podstawie zmian osłuchowych i bez potwierdzenia radiologicznego lekarz rodzinny rozpoznał zapalenie płuc i włączył antybiotyk i stwierdził dalszą niezdolność do pracy na okres od dnia 23 marca 2013 roku do dnia 29 marca 2013 roku (J18-zapalenie płuc wywołane nieokreślonym drobnoustrojem). W okresie orzeczonej niezdolności do pracy od dnia 30 marca 2013 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku rozpoznanie przewlekłej obturacyjnej choroby płuc jako J44 było błędnie kwalifikowane z uwagi na brak nieodzownego warunku obecności obturcji w badaniu spirometrycznym przy stawianiu takiego rozpoznania. Biegły wskazał, że niezdolność do pracy po dniu 23 kwietnia 2013 roku stwierdzana była z innych przyczyn niż pulmonologiczne. Reasumując biegły ocenił, że pomimo różnych kodów statystycznych niezdolność do pracy odwołującego w okresie od 27 grudnia 2012 roku do dnia 11 lutego 2013 roku wynikała z powodu urazu klatki piersiowej, stłuczenia płuca oraz ich powikłania w postaci zapalenia płuc z jego wygojeniem, natomiast niezdolność do pracy odwołującego od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 25 lutego 2013 roku biegły potraktował jako ustępowanie objawów wyleczonego zapalenia płuc. Niezdolność do pracy po dniu 18 marca 2013 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku biegły potraktował jako nową okoliczność niezdolności do pracy z przyczyn pulmonologicznych, natomiast niezdolność do pracy po dniu 23 kwietnia 2013 roku uznał na podstawie objawów spoza materii specjalizacji biegłego.

W opinii biegłego ortopedy niezdolność do pracy odwołującego w okresie od dnia 23 kwietnia 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku spowodowana była przewlekłym zespołem bólowym kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych. Biegły podał, że rozpoznanie takie zostało potwierdzone przez lekarza rodzinnego, w ośrodku rehabilitacyjnym w G., oraz potwierdzają je wyniki badań kręgosłupa. Różne numery statystyczne chorób (M47, G54) w poszczególnych zwolnieniach nie świadczą w tym przypadku o różnych schorzeniach. W jego opinii zmiany w korzeniach i splotach nerwowych (G54) są bowiem w tym przypadku spowodowane zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi kręgosłupa (M47) i powinny być traktowane jak jedna jednostka chorobowa (zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych).

W łącznej opinii biegłego pulmonologa i ortopedy niezdolność do pracy w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 11 lutego 2013 roku pomimo różnych kodów statystycznych wynikała z powodu urazu klatki piersiowej, stłuczenia płuca oraz ich powikłania w postaci zapalenia płuc z jego wygojeniem. W ocenie biegłych niezdolność do pracy od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 22 lutego 2013 roku traktować należy jako ustępowanie objawów wyleczonego zapalenia płuc. Niezdolność do pracy po dniu 18 marca 2013 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku biegły pulmonolog potraktował jak nową okoliczność niezdolności do pracy z przyczyn pulmonologicznych. Niezdolność do pracy po dniu 23 kwietnia 2013 roku spowodowana była zespołem bólowym kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych. W ocenie biegłych niezdolność do pracy odwołującego w okresie od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 15 września 2013

roku nie była spowodowana tą samą chorobą co niezdolność do pracy w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku. Biegli podali, że nie zachodzi konieczność badania przez biegłych lekarzy innych specjalności.

W opinii uzupełniającej odpowiadając na zastrzeżenia organu rentowego z dnia 22 lipca 2014 roku., biegły ortopeda w całości podtrzymał dotychczasową ocenę, że niezdolność do pracy odwołującego od dnia 23 kwietnia 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku spowodowana była schorzeniem narządu ruchu – zespołem bólowym kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych, natomiast powodem niezdolności przed dniem 23 kwietnia 2013 roku. były schorzenia układu oddechowego. Biegły pulmonolog również podtrzymał wcześniejszą opinię, że niezdolność do pracy odwołującego w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku z czasową przerwą w okresie od dnia 26 lutego 2013 roku do dnia 17 marca 2013 roku spowodowana była głównie dolegliwościami związanymi z chorobami płuc i dróg oddechowych, natomiast czasowa niezdolność od czerwca 2013 roku wynika ze schorzeń narządu ruchu

Dowód : dokumentacja medyczna w aktach organu rentowego, dokumentacja medyczna w aktach sprawy (k.25-106), opinia z dnia 23 maja 2014r. biegłych sądowych lekarzy: pulmonologa M. R. oraz ortopedy W. F. z (k. 117-118) oraz opinia uzupełniająca z dnia 12 listopada 2014r. (k.146),

Z. M. (1) w okresie od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku. nie pracował, nie był uprawniony do zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego, ani też nie korzystał z urlopu wypoczynkowego lub urlopu dla poratowania zdrowia udzielonego na podstawie odrębnych przepisów, nie miał ustalonego prawa do emerytury i renty z tytułu niezdolności do pracy, nie kontynuował działalności zarobkowej ani też nie podjął takiej działalności stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym, nie podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu rolników.

Dowód: zeznania odwołującego (k. 22-23).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dowody w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby, w ramach przysługujących im kompetencji jak i w przewidzianej prawem formie. Ponadto nie były one kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd uczynił również podstawą ustaleń faktycznych znajdujące się w aktach sprawy i aktach organu rentowego kserokopie dokumentów, albowiem zawarte w nich informacje nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Okoliczność ta pozwoliła na potraktowanie kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania odwołującego są one bowiem logiczne, konsekwentne i spójne nadto znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w szczególności w dokumentach zawartych w aktach organu rentowego oraz dokumentacji medycznej. Zeznania te nie były również kwestionowane przez stronę pozwaną .

Za przydatny dla ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał dowód z opinii biegłych sądowych pulmonologa M. R. i ortopedy W. F..

Z łącznej opinii wskazanych biegłych wynika, że niezdolność do pracy Z. M. (1) w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 11 lutego 2013 roku pomimo różnych kodów statystycznych wynikała z powodu urazu klatki piersiowej, stłuczenia płuca oraz ich powikłania w postaci zapalenia płuc z jego wygojeniem. W ocenie biegłych niezdolność do pracy od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 25 lutego 2013 roku traktować należy jako ustępowanie objawów wyleczonego zapalenia płuc. Niezdolność do pracy po dniu 18 marca 2013 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku biegły pulmonolog potraktował jak nową okoliczność niezdolności do pracy z przyczyn pulmonologicznych.

Niezdolność do pracy po dniu 23 kwietnia 2013 roku spowodowana była zespołem bólowym kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych. W ocenie biegłych niezdolność do pracy odwołującego w okresie od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku nie była spowodowana tą samą chorobą co niezdolność do pracy w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku .

Przystępując do oceny opisanych opinii biegłych zaznaczyć należy, iż zdaniem Sądu Najwyższego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 7 listopada 2000 roku (w sprawie I CKN 1170/98, opubl. w OSNC 2001/4/64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych we wnioskach.

Opinia biegłego podlega zatem, jak i inne dowody, ocenie według cytowanego powyżej artykułu, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Przedmiotem opinii biegłego nie jest bowiem przedstawienie faktów, ale wyłącznie ich ocena na podstawie fachowej wiedzy i specjalnych wiadomości. Nie podlega ona, jak dowód na stwierdzenie faktów weryfikacji na podstawie kryterium prawdy i fałszu, lecz chodzi o pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii. Może być ona nadto kwestionowana przez strony.

Z powyższej możliwości skorzystał pozwany organ rentowy .

W opinii uzupełniającej odpowiadając na zastrzeżenia organu rentowego z dnia 22 lipca 2014 roku., biegły ortopeda w całości podtrzymał dotychczasową ocenę, że niezdolność do pracy odwołującego od dnia 23 kwietnia 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku spowodowana była schorzeniem narządu ruchu – zespołem bólowym kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych, natomiast powodem niezdolności przed dniem 23 kwietnia 2013 roku. były schorzenia układu oddechowego. Biegły pulmonolog również podtrzymał wcześniejszą opinię , że niezdolność do pracy odwołującego w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku z czasową przerwą w okresie od dnia 26 lutego 2013 roku do dnia 17 marca 2013 roku spowodowana była głównie dolegliwościami związanymi z chorobami płuc i dróg oddechowych, natomiast czasowa niezdolność od czerwca 2013 roku wynika ze schorzeń narządu ruchu.

Do powyżej opinii uzupełniającej organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń i w piśmie z dnia 1 kwietnia 2015 roku wniósł o wydanie orzeczenia zgodnie z wynikami postępowania dowodowego.

Mając na uwadze przedstawione wyżej kryteria oceny opinii biegłego, Sąd ocenił wskazaną opinię łączną wraz z jej pisemnym uzupełnieniem jako sporządzone w rzetelny i jasny sposób, w oparciu o zebraną w sprawie i przedstawioną biegłym dokumentację lekarską.

Przedmiotowa opinia łączna wraz z jej pisemnym uzupełnieniem sporządzona została przez powołane do tego osoby w zakresie przysługujących im kompetencji. Nie budzi ona wątpliwości pod względem merytorycznym i jako taka jest całkowicie przydatna dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Biegli udzielili wyczerpującej odpowiedzi stosownie do wymagań zawartych w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych lekarzy. Opinie po ich uzupełnieniu nie zawierały, w ocenie Sądu, niejasności, sprzeczności, luk, a ich konkluzje były konkretne, przekonujące oraz spójne .

Biegli sądowi przekonująco wyjaśnili kwestie sporne i w sposób należyty uzasadnili swoje wnioski, a zaprezentowana przez nich argumentacja poddawała się weryfikacji dokonywanej przez Sąd. Zatem wnioski opinii w żadnym momencie nie były oderwane od pozostałych zgromadzonych w sprawie materiałów dowodowych i w sposób pozbawiony wewnętrznych sprzeczności wynikały z poprzedzających je rozważań.

Analiza omawianej opinii po jej uzupełnieniu wskazuje jednoznacznie, iż zostały ona przygotowana zgodnie z obowiązującym stanem wiedzy medycznej, a biegli oparli swoje wnioski uwzględniając przebieg leczenia odwołującego oraz związaną z tym dokumentację medyczną.

W konsekwencji Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ustaleń powołanych w sprawie biegłych i tym samym powoływania innych biegłych tej samej lub innej specjalności.

Tak też wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 listopada 1974 roku, II CR 638/74, (OSP 1975/5/108,) w myśl którego jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych.

Należy w tym miejscu wskazać, że Sąd przychylił się do pierwszego wniosku pełnomocnika pozwanego, zobowiązując biegłych do uzupełnienia swojej opinii, którzy w opinii uzupełniającej podtrzymali swoje stanowisko w sprawie. Strony postępowania ostatecznie do opinii uzupełniających nie wniosły zastrzeżeń .

Ostatecznie więc wyniki rozpoznania lekarskiego i końcowe wnioski opinii lekarzy specjalistów zostały przyjęte przez Sąd i stały się podstawą ustaleń faktycznych .

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie Z. M. (1) zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Stosownie do brzmienia art. 8 cytowanej ustawy zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2- nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli

niezdolności do pracy spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży- nie dłużej niż przez 270 dni.

Zgodnie z art. 9 ust. 2 cytowanej ustawy, do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem nowej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, iż odwołujący Z. M. (1) był nieprzerwanie niezdolny do pracy z powodu choroby w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku następnie po przerwie był ponownie nieprzerwanie niezdolny do pracy od 18 marca 2013 roku do 15 września 2013 roku .

Bezspornym pozostawało również, że w okresie orzeczonych wyżej niezdolności do pracy odwołujący podlegał z tytułu zatrudnienia ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu.

Kwestią natomiast sporną pomiędzy stronami pozostawało to, czy powyższe okresy niezdolności do pracy Z. M. (1) były spowodowane tą samą chorobą i tym samym czy podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, czy też były spowodowane różnymi schorzeniami .

Pozwany organ rentowy decyzją z dnia 16 września 2013 roku, znak (...) odmówił Z. M. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku uznając, że z dniem 19 lipca 2013 roku wyczerpał on 182 dniowy okres zasiłkowy. Organ podał, że Z. M. (1) był niezdolny do pracy w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku oraz od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku i wobec tego, że przerwa pomiędzy tymi okresami była krótsza niż 60 dni jak i , że niezdolności do pracy przed przerwą i po przerwie pozostają ze sobą w związku okresy tych niezdolności do pracy podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego.

Odwołujący nie zgodził się z powyższą decyzją i wniósł o jej zmianę.

Rzeczą Sądu w niniejszej sprawie było więc ustalenie z powodu jakich schorzeń odwołujący były niezdolny do pracy w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku oraz w okresie od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku, czy okres niezdolności do pracy Z. M. (2) od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku był spowodowany tą samą chorobą co okres niezdolności do pracy od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku i tym samym czy podlegają one wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, czy też były spowodowane różnymi schorzeniami.

Przystępując do rozważań prawnych w niniejszej sprawie stwierdzić należy, że przepis art. 9 ustawy zasiłkowej wskazuje, w jaki sposób liczymy dany okres zasiłkowy i kiedy liczymy go od nowa (jako nowy okres zasiłkowy), a kiedy daną niezdolność do pracy wliczamy do "poprzedniego" okresu zasiłkowego. Ma to ogromne praktyczne znaczenie, zważywszy że zgodnie z art. 8 ustawy ustawodawca ograniczył długość okresu zasiłkowego do 182 dni (w sytuacji niezdolności spowodowanej gruźlicą - do 270 dni), bez możliwości dalszego przedłużenia tego okresu.

Przez określenie "nieprzerwana niezdolność do pracy" należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy "bez przerwy" i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy (jest nieprzerwana) - to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą.

Do jednego okresu zasiłkowego wlicza się dwa lub więcej okresów niezdolności do

pracy, jeśli zostały spowodowane tą samą chorobą, a przerwa pomiędzy poprzednim a kolejnym okresem niezdolności nie przekroczyła 60 dni.

Okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy lub przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni.

Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy orzeczonej niezdolności do pracy, za które przysługuje wynagrodzenie chorobowe na podstawie art. 92 k.p. i zasiłek chorobowy (art. 12 ustawy zasiłkowej).

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 stycznia 2012 roku w sprawie o sygn. akt I BU 14/11 (LEX nr 1215397) jak i w wyroku z dnia 6 listopada 2008 roku w sprawie o sygn. akt II UK 86/09 (OSNP 2010/9-10/124) stwierdził, że użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pojęcia "ta sama choroba", nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

W uchwale z dnia 2 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt II UZP 7/09 (OSNP 2010/7-8/93) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" (art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że stanowisko organu rentowego zawarte w zaskarżonej decyzji nie jest trafne.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności z opinii biegłych sądowych lekarzy pulmonologa M. R. oraz ortopedy W. F. wraz z opinią uzupełniającą, niezdolność do pracy Z. M. (2) w okresie od dnia

od 27 grudnia 2012 roku do 22 lutego 2013 roku spowodowana była schorzeniami oznaczonymi symbolem T06, J.18, J.41 (inne urazy obejmujące liczne okolice ciała, niesklasyfikowane gdzie indziej, zapalenie płuc wywołane określonym drobnoustrojem, przewlekłe zapalenie oskrzeli).

Z uwagi na ciągłość niezdolności do pracy odwołującego w powyższym okresie, okres ten pomimo różnych schorzeń należało zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego.

Kolejna niezdolność odwołującego do pracy po przerwie wynoszącej 23 dni w okresie od 18 marca 2013 roku do 15 września 2013 roku spowodowana była schorzeniami oznaczonymi symbolem J.06, J.18, J.44, G.54., M.47 (ostre zakażenie górnych dróg oddechowych, zapalenie płuc wywołane określonym drobnoustrojem, inna przewlekła zaporowa choroba płuc, zaburzenia korzeni rdzeniowych i splotów nerwowych, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa).

Podobnie jak w przypadku wcześniejszej niezdolności do pracy z uwagi na ciągłość niezdolności do pracy odwołującego w powyższym okresie, okres ten pomimo różnych schorzeń należało zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego.

Okres niezdolności do pracy odwołującego z powodu choroby od dnia 18 marca 2013 roku jest nowym okresem zasiłkowym spowodowany bowiem został inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy od dnia 27 grudnia 2012 roku do 22 lutego 2013 roku. Tym samym wskazane wyżej okresy niezdolności Z. M. (1) do pracy przed przerwą i po przerwie nie podlegają zliczeniu i nie stanowią jednego okresu zasiłkowego.

Wprawdzie przyczyny niezdolności do pracy odwołującego od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku pokrywają się częściowo z niezdolnością do pracy od dnia 18 marca do 15 września 2013 roku (wystąpienie w okresie niezdolności do pracy od dnia 15 stycznia 2013 roku do dnia 11 lutego 2013 roku i w okresie od dnia 23 marca 2013 roku do dnia 20 marca 2013 roku schorzenia J18- zapalenie płuc wywołane określonym drobnoustrojem) jednakże z opinii biegłego sądowego lekarza pulmonologa jak i opinii łącznej biegłych sądowych lekarzy pulmonologa i ortopedy wynika, iż niezdolność do pracy odwołującego po przerwie wynoszącej 23 dni rozpoczęła niezdolność do pracy od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 22 marca 2013 roku która spowodowana była inną chorobą (J.06 - ostre zakażenie górnych dróg oddechowych). Biegły pulmonolog ocenił, że pomimo różnych kodów statystycznych niezdolność do pracy odwołującego w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 11 lutego 2013 roku wynikała z powodu urazu klatki piersiowej, stłuczenia płuca oraz ich powikłania w postaci zapalenia płuc z jego wygojeniem, natomiast niezdolność do pracy odwołującego od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 25 lutego 2013 roku biegły potraktował jako ustępowanie objawów wyleczonego zapalenia płuc. Niezdolność do pracy od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku biegły potraktował jako nową okoliczność niezdolności do pracy z przyczyn pulmonologicznych. Brak jest zatem tożsamości tych schorzeń.

W konsekwencji przyjąć należy, iż to właśnie tożsamość choroby z powodu której odwołujący był niezdolny do pracy w tym okresie z chorobą poprzedzającą ten okres (przed przerwą) stanowi o tym, czy te okresy niezdolności do pracy podlegają zliczeniu i stanowią jeden okres zasiłkowy, przy czym w ocenie Sądu istotne znaczenie przy ustaleniu powyższej okoliczności w przypadku poprzedniej niezdolności do pracy ma choroba z powodu której orzekana była niezdolność do pracy w okresie bezpośrednio poprzedzającym powstanie po przerwie ponownej niezdolności do pracy.

Zdaniem Sądu nie uprawnionym było by stwierdzenie, iż wystarczającym do przyjęcia, że okresy zasiłkowe przed przerwą i po przerwie z uwagi na tożsamość choroby podlegają zliczeniu i stanowią jeden okres zasiłkowy jest ustalenie w którymkolwiek okresie niezdolności do pracy przed przerwą i po przerwie tej samej choroby. Powyższe wypaczałoby cel zasiłku chorobowego i w konsekwencji prowadziło do braku ochrony prawa ubezpieczonego do zasiłku chorobowego. Choroby powodujące niezdolność do pracy wywoływane są bowiem różnymi czynnikami i powodują różne dolegliwości a ich powstanie jest nieprzewidywalne oraz niezależne od siebie. Przykładowo nie można wykluczyć więc powstania niezdolności do pracy z powodu dolegliwości związanych z nadciśnieniem tętniczym a następnie po przerwie nie przekraczającej 60 dni dolegliwości spowodowanych urazem doznany w wyniku upadku oraz bezpośrednio po tej chorobie ponownym pojawieniem się dolegliwości związanych z nadciśnieniem tętniczym.

Konkluzja , iż wymienione w zaskarżonej decyzji okresy niezdolności do pracy nie podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego jest jednoznaczna w świetle treści jednoznacznej , kategorycznej i tym samym całkowicie wiarygodnej opinii biegłego pulmonologa i łącznej opinii biegłych lekarzy pulmonologa i ortopedy wraz z jej uzupełnieniem z których wynika , że niezdolność do pracy Z. M. (1) w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 11 lutego 2013 roku pomimo różnych kodów statystycznych wynikała z powodu urazu klatki piersiowej, stłuczenia płuca oraz ich powikłania w postaci zapalenia płuc z jego wygojeniem. W ocenie biegłych niezdolność do pracy od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 25 lutego 2013 roku traktować należy jako ustępowanie objawów wyleczonego zapalenia płuc. Niezdolność do pracy od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku biegły pulmonolog potraktował jak nową okoliczność niezdolności do pracy z przyczyn pulmonologicznych. Niezdolność do pracy po dniu 23 kwietnia 2013 roku spowodowana była zespołem bólowym kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych. W ocenie biegłych niezdolność do pracy odwołującego w okresie od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku nie była spowodowana tą samą chorobą co niezdolność do pracy w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku .

Reasumując, Sąd uznał, że okres przebywania Z. M. (1) na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 15 września 2013 roku nie jest kontynuacją poprzedniego okresu niezdolności do pracy od dnia 27 grudnia 2012 roku do 22 lutego 2013 roku , albowiem między tymi zwolnieniami nie istnieje tożsamość schorzeń. Niezdolność do pracy odwołującego z tytułu choroby w okresie od dnia 18 marca 2013 roku do 15 września 2013 roku była spowodowana innymi schorzeniami (początkowo problemami pulmonologicznymi a następnie głównie ortopedycznymi), niż niezdolność do pracy w okresie od dnia 27 grudnia 2012 roku do 22 lutego 2013 roku to jest okresie bezpośrednio poprzedzającym powstanie ponownej niezdolności do pracy (uraz, a następnie problemy pulmonologiczne, które stanowiły powikłanie po przebyłym urazie), a więc inną jednostką chorobową.

Biorąc pod uwagę treść art. 9 ustawy, że do danego okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowane tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekracza 60 dni z całą stanowczością należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie nie został spełniony pierwszy z dwóch warunków, a mianowicie kontynuacji tej samej choroby więc nie możemy mówić o jednym okresie zasiłkowym.

Jednocześnie zatem z powyższego wynika iż od dnia 18 marca 2013 roku w przypadku odwołującego rozpoczął bieg nowy okres zasiłkowy, który wobec niezdolności odwołującego do pracy w ciągłości trwał do dnia 15 września 2013 roku i wobec zgłoszenia w tym zakresie przez Z. M. (1) roszczenia w pozwanym organie rentowym poprzez przedłożenie druków ZLA należało zmienić zaskarżoną decyzję , na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc i przyznać odwołującemu Z. M. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 lipca 2013 roku do 15 września 2013 roku .

Jednocześnie postępowanie przeprowadzone przed Sądem, o którego uzupełnienie żadna ze stron nie wniosła, nie wykazało, ażeby zaistniały jakieś inne przesłanki niwelujące prawo odwołującego do wypłaty zasiłku chorobowego w spornym okresie. Ponadto podnieść należy, iż żadne inne kwestie związane z prawem do zasiłku chorobowego poza przyczyną niezdolności do pracy odwołującego nie były pomiędzy stronami sporne .

Ubocznie również należy wskazać, iż niezdolność odwołującego do pracy w nowym okresie zasiłkowym, który rozpoczął się w dniu 18 marca 2013 roku miała charakter ciągły i zamknęła się w ramach 182 dniowego okresu zasiłkowego, bowiem z dniem 15 września 2013 roku odwołujący wykorzystał 182 dni nowego okresu zasiłkowego, co jednoznacznie umożliwiło pozytywne rozstrzygnięcie o całym okresie wskazanym w decyzji .

SSR Dorota Królak-Kanchen